

Slovo k povzbuzení na neděli 12. července 2026, na **15. neděli v mezidobí – A**
Biblická čtení: Iz 55,10-11; Ž 65; Řím 8,18-23; Mt 13,1-23

Milé sestry, milí bratři,

Ježíšovo **podobenství o rozsévači** patří k těm **nejpochopitelnějším**. Už co do svých **obrazů**. Navíc je jediným, u kterého nám evangelium dochovalo i jeho **výklad**, vložený úst samotného **Ježíše**. Proto jeho základní interpretace, **rozklíčování**, kdo je kdo a co je co, je asi nasnadě:

Rosévačem je Bůh Otec či Kristus, potažmo jím může být i hlasatel evangelia.

Semenem je nejprve Boží slovo, evangelium, zvláště Ježíšova podobenství. Pak jím mohou být třeba i ostatní tajemné, zvláště svátostné přítomnosti Slova-Krista mezi námi. Vše, co je nám na Bohu nějak uchopitelné, pojmenovatelné, zobrazitelné, vše, co má v sobě život Boží.

Země je svět, jednotlivé **kousky půdy** jsou jednotliví lidé, jejich srdce. Anebo **země** představuje každého člověka, jeho nitro, jednotlivé části země pak jeho různá zákoutí, různé segmenty.

Kdo je semeno vytrhávající a hubící **pták**, co může představovat žhoucí **slunce** a co símě dusící **trní**, vysvětluje samo evangelium: Dábel se svými pokušeními. Tísňe, zkoušky a starosti, jež na člověka doléhají. Nebo majetek a sláva, které se člověku nabídnou.

Přečteme-li podobenství ve zvuku starozákonního **Izaiášova** předobrazu, pak deštěm, vláhou, vodou a rosou, které dávají semenu **vzklíčit a růst**, je Boží **milost**. Již otcové v tomto dešti přečetli **Ducha Svatého**, „rosu Boží“, díky němuž se i Slovo stalo tělem.

Rosévač – ať už Bůh ve svých podobách a přítomnostech či jeho nehodní služebníci – (rosévač) tedy chodí světem a rozsévá. **Semeno** má **silu** samo v sobě, **děšť** z nebe stále padá. To z podobenství i prvního čtení vyplývá. Stejně jakožto jsou i **démoni** či **zlé síly**, kteří a které mohou semeno vyzobnout, a že je **žár**, který je může spálit, a **trní** udusit.

Nic z toho **neovlivníme**. Jediné, co můžeme **ovlivnit** a čím aspoň nějak **disponujeme**, je ona **země**, **půda**, do které semeno padá, naše **nitro**.

Na **půdě**, která je podobenstvím předpokládána jako **aktivní**, záleží. **Půda** může ovlivnit, kde se **otevře**, **kam a jak** v ní **semeno** zapadne, jak a zda je **přijme** či nepřijme, co se semenem nakonec bude. **Bez půdy** – bez aktivní, otevřené a aspoň nějak dobré půdy – **nemůže** semeno na světě **vyrůst**, anebo jen stěží.

Na **půdě** záleží, **zda** z Božího semene vzroste onen **strom** přinášející **dobré plody**, strom, v jehož větvoví budou moci **hnízdit ptáci**, jehož listí **neuvadne** a kořeny budou **pevné**. Jak praví jiné známé novozákonné obrazy.

Na **typu půdy** a **na místě v půdě** záleží, zda semeno **sezobají** ptáci, zda ratolest brzy **uschne**, anebo ji **udusí** trní, či zda z důvodu tvrdosti půdy vůbec **nevzklíčí**.

Půda tak sama **spoluurčuje** svou kvalitu a schopnost přijmout semeno, a tím i jeho další osud.

Podobenství tak popisuje **stav světa**, jeho přijímání či nepřijímání **Krista**, Boha. Anebo přijímání či nepřijímání **víry** jako takové a **Božích ideálů** dobra, lásky a milosrdenství. Vystihuje zejména **různé přístupy** těch, jimž bylo Boží semeno **nabídnuto**, evangelium jim bylo již **zvěstováno** a k jeho přijetí dostali Boží milost, dar víry, **dar Ducha**.

Podobenství **neřeší** místa, kam semeno **nedopadlo**, pokud jsou taková, stejně jako není řečeno, že by někde nepršelo. Nýbrž cílí na ty, «kterým (semeno) bylo (již) dáno»: Aby **nepadalo** «podél cesty», «na skalnatou půdu» či do «do trní». Ale aby zapadlo do **půdy**, kde by **klíčilo a rostlo**, a **nebylo** hned něčím sezobáno, sežehnuto či udušeno.

Podobenství je tedy **varováním**, aby se naše srdce **nezachovalo** jako špatná, trnitá, mělká či skalnatá půda. A ještě více je **pozváním**, aby se naše srdce chtěla stát aspoň trochu **dobrou půdou**. Je **výzvou**, abychom Boží semeno přijali **do srdce** a **do celého svého života**.

A tak abychom **přátelství s Kristem** neprožívali jenom **okrajově**, abychom je nenechali postupně **udusit** něčím jiným, třeba přílišnými starostmi anebo bohatstvím a mocí, něčím **sežehnout**, zalíbením v něčem docela jiném, či někým nebo něčím jen tak sezobnout.

Ale ani abychom nenechali v sobě udusit evangelijní **ideály** dobra a milosrdenství.

Podobenství je **výzvou**, abychom se stále více stávali opravdovými **Kristovými přáteli**. Abychom stále chtěli být **podobni vzrostlému stromu** přinášejícímu Boží ovoce, stín, útočiště a uzdravení všem kolem nás, s Boží vláhou, pomocí.

A co pro to udělat?

Návodem může být ona pasáž mezi samotným podobenstvím a jeho výkladem, citace proroka Izaiáše, **kritická slova** adresovaná farizeům a zákoníkům a všem jim podobným: «Otupělo totiž srdce tohoto lidu. Uši mají nedoslýchavé a oči zavírají, takže očima nevidí, ušima neslyší, srdce nechápu a neobráť se». Je třeba činit **opak**. Používat srdce, chtít slyšet, chtít vidět. Prostě **chtít**.

Zní to banálně, ale je tomu tak. Potřeba **chtít** se týká veškerého lidského **činění**. Člověk musí **chtít** vše, co má v životě opravdu svobodně dělat, musí chtít i **věřit** i **vnímat** i **konat**. Mezi skutečností a činem člověka je jeho **vůle**, jeho **svoboda**. Ta je sice mnohanásobně **podmíněná**, omezená a ovlivněná, geneticky, sociokulturně, okolnostmi, je spousta věcí, většina věcí, které člověk neovlivní. Ale přesto **svobodu** máme, **k postojům a činům**, které jsou **naše**. A k nim **víra** v Boha i ve smysl dobra patří. K nim patří i snaha **dobro konat**.

Ostatně možná i proto **Kristus** mluví v **podobenstvích**, v hádankách, a to nejen v evangeliu, ale **stále**. Abychom v něj **chtěli věřit**, chtěli ho v podobenstvích a hádankách života i světa **najít** a svými dobrými **činy** nechat ve světě tajemně **růst**.

Člověk musí **chtít být** dobrou **půdou**, chtít **se otevřít Božímu semeni**, **chtít**, aby v něm **rostlo** a **vyrostlo** do světa. **Být věřícím i být dobrým** je i **volbou**, nutnou **volbou**, každodenní volbou, právě pro naši **křehkost**.

Z „bídníka“ se jen **volbou** a s Boží pomocí může stát pokorný **světec** (Jeana Valjean).

Milé sestry, milí bratři, **ze semene** vzrostlý **strom** přinášející Boží ovoce, stín a uzdravení je jedním z nejkrásnějších evangelijních obrazů **Božího království** mezi námi.

Kéž bychom proto chtěli být **dobrou půdou**, třeba i ve zralém věku, třeba i ve stáří, třeba i pozdě. K **prospěchu** a dobru světa. Vždyť jak jsme slyšeli v dnešním čtení druhém, «celé tvorstvo toužebně vyhlíží a čeká, kdy se zjeví sláva Božích synů..., kdy bude osvobozeno z otroctví zániku a uvedeno do svobody a slávy dětí Božích»: Kdyby **z nás**, ať už jsme mladí či staří, **vyrostly** aspoň nějak košaté **Boží stromy**, rozkvetlé a nesoucí ovoce víry, naděje a lásky, stromy bezpečné a otevřené, tak by se tvorstvo kolem nás aspoň trochu **dočkalo**.

Jenže právě pro to se musíme i rozhodnout, **být dobrou půdou je i volbou**, nás, slabých lidí, **s pomocí Boží vláhy**.